

Sygn. akt VW 5808/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Daria Wojciechowska

Protokolant: Paulina Suchenek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 kwietnia 2016 r.

sprawy, J. D. c. M. i G. ur. (...) w W.

obwinionej o to że:

W piśmie z dnia 19 lutego 2015r., będąc właścicielem samochodu marki H. o nr rej. (...), wbrew obowiązкови na żądanie Straży Miejskiej nie wskazała komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania w dniu 20 stycznia 2015r. ok. godz. 11.35

tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 KW w związku z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.1997 Prawo o ruchu drogowym Dz. U. Nr 108 poz. 908 z późn zm.

orzeka

I. Obwinioną J. D. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na podstawie art. 96 § 3 kw skazuje ją i wymierza jej karę grzywny w wysokości 200 złotych.

II. Zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa 30 złotych tytułem opłaty , obciąża ją kosztami postępowania w sprawie w kwocie 100 złotych.

Sygn. akt V W 5808/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 stycznia 2015 r. ok. godz. 11.35 nieustalony kierowca zatrzymał pojazd marki H. o nr rej. (...) na ul. (...) w W. w strefie obowiązywania znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się”. Strażnik miejski, który ujawnił powyższe zdarzenie pozostawił na szybie pojazdu wezwanie do osobistego stawienia się w terminie 7 dni w siedzibie Straży Miejskiej m.st. W.. /k. 1 notatka urzędowa, k. 2 zdjęcie/

Straż Miejska podjęła czynności wyjaśniające, w celu ustalenia tożsamości sprawcy. Na podstawie Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców Straż Miejska ustaliła, że właścicielem pojazdu marki H. o nr rej. (...) jest J. D., zam. przy ul. (...), (...)-(...) W..

Straż Miejska za pośrednictwem poczty wezwała pisemnie właściciela pojazdu marki H. o nr rej. (...) J. D. /k. 3 wezwanie/, do wskazania w terminie 7 dni od otrzymania wezwania, komu powierzyła wskazany pojazd do kierowania lub używania w dniu 20 stycznia 2015r. ok. godz. 11.35. W wezwaniu Straż Miejska wskazała, że w przypadku niedopełnienia obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 i 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym, popełni ona wykroczenie

z art. 96 § 3 k.w oraz że w związku z powyższym zakończenie prowadzonych czynności wyjaśniających w sprawie nastąpi poprzez wyrażenie zgody na przyjęcie mandatu karnego kredytowanego w wysokości 200 złotych.

Wezwanie, które skierowane zostało pismem z dnia 8 lutego 2015 r. J. D. odebrała w dniu 12 lutego 2015 r. /k. 4 zwrotne potwierdzenie odbioru/

W odpowiedzi na wezwanie z dnia 12 lutego 2015 r. J. D. w piśmie z dnia 19 lutego 2015 r. /k. 5/ przesłanym na adres Straży Miejskiej m. st. W. nie złożyła żadnego oświadczenia w przedmiocie tego komu powierzony został pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie.

W powyższym piśmie /k. 5/ J. D. wniosła o umorzenie postępowania, argumentując to tym, że Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2014 r. sygn. akt I KZP 16/14, będąca rozstrzygnięciem konkretnego zagadnienia prawnego, nie nadała Straży Miejskiej i Gminnej praw do samodzielnego karania grzywną właściciela/użytkownika pojazdu, a tylko dała prawo złożenia do sądu wniosku o ukaranie w przypadku ujawnienia wykroczenia właściciela pojazdu. Zdaniem J. D. uchwała Siedmiu Sędziów jest obowiązującą wykładnią Sądu Najwyższego (Zasadą Prawną), a więc najpierw musi zaistnieć ujawnienie wykroczenia, dopiero na tej podstawie wnioski o ukaranie, gdyż prawo do ewentualnego wymierzenia grzywny w tej sprawie ma tylko Sąd. W związku z powyższym w opinii J. D. Straż Miejska nie miała uprawnień do karania właściciela pojazdu z art. 96 § 3 kw, natomiast groźenie karą wymierzoną przez funkcjonariuszy i wzywaniu do zapłaty grzywny bezpośrednio organowi mandatowemu jest nie tylko groźbą bezprawną, ale i próbą wyłudzenia pieniędzy pod pretekstem mandatu. Zdaniem J. D. Straż Miejska najpierw zobowiązana jest ustalić sprawcę wykroczenia tak, by nie ulegał wątpliwości, następnie dopiero może ona wręczyć mu mandat wraz z pouczeniem, że ma prawo mandatu nie przyjąć. J. D. powołując się w tym zakresie na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12.03.2014r. wskazała również, że wezwania i wzory oświadczeń, zakwestionowane przez Trybunał Konstytucyjny jako wysłane bez podstawy prawnej nie mają żadnej wiążącej mocy, więc w przypadku ich niewypełnienia czy wypełnienia, nie mogą stanowić podstawy domniemania popełnienia wykroczenia. J. D. wskazała również, że w przypadku, gdyby była ona osobą podejrzaną, to wówczas korzysta ona z prawa do odmowy złożenia wyjaśnień (art. 54 § 6 kpw) odnośnie do pytania o wskazanie kierującego, co wyklucza winę i ujawnienie wykroczenia z art. 96 § 3 kw, gdyż brak ujawnienia wykroczenia w toku czynności – o czym orzekł Sąd Najwyższy – wyklucza złożenie wniosku o ukaranie do Sądu i występowanie przez Straż Miejską jako oskarżyciel publiczny. J. D. wskazała również, że w przypadku zaś, gdyby występowała ona jako świadek to zgodnie z art. 183 § 1 kpk w zw. z art. 41 § 1 kpw uchyla się od udzielenia odpowiedzi na pytanie o użytkownika pojazdu w chwili czynu z obawy przed odpowiedzialnością za przestępstwo fałszywego oskarżenia (art. 234 kk) z winy umyślnej w zamiarze ewentualnym, gdyż nie wiedząc kto kierował mogłaby wskazać osobę przypadkową i godzić się na to, że oskarży o wykroczenie osobę niewinną. J. D. wskazała, że fałszywe oskarżenie o wykroczenie też jest przestępstwem, za które nie chce ona odpowiadać i ma ona prawo bronić się przed narażeniem na jego popełnienie – co jest realizacją przysługujących jej praw kodeksowych i wyklucza możliwość karania jej za wykroczenie z art. 96 § 3 kw. J. D. wskazała, że świadkowi nie można przypisać winy za korzystanie ze swoich praw, a zgodnie z art. 1 § 2 kw bez winy nie ma wykroczenia. Zdaniem J. D. Straż Miejska nie miała podstaw, by ją karać lub ją ścigać za wykroczenie z art. 96 § 3 kw i nie miała uprawnień oskarżyciela publicznego. J. D. wskazała nadto, że nie można też przypisać jej złej woli i odmowy stanowienia zadość wezwaniu wskazania użytkownika pojazdu (niekoniecznie kierującego) ponieważ korzystanie z uprawnień ustawowych nie jest złą wolą i ma ona prawo obawiać się poniesienia odpowiedzialności za przestępstwo fałszywego oskarżenia. J. D. wskazała także, że gdyby wiadomo było z pewnością kto był użytkownikiem pojazdu w chwili wykroczenia z pewnością wezwany tą wiedzą by się podzielił. J. D. wskazała także, że ustawa nie zrównuje osoby, której powierzono pojazd z osobą kierującą pojazdem, czyli popełniającą wykroczenie drogowe, a często kim innym jest osoba, której pojazd powierzono (lub sama sobie wzięła), a kim innym kierowca popełniający wykroczenie (np. gdy ludzie się zmieniają, w czasie jazdy lub gdy pojazd zostaje przekazany kolejnemu kierowcy, o czym właściciel czy użytkownik nie musi wiedzieć, będąc w tym czasie w innym miejscu). J. D. wskazała, że kodeks nie zna innej roli procesowej w postępowaniu wykroczeniowym dla wezwanego niż świadek lub podejrzany, gdy organ wymaga od niego złożenia wiążącego oświadczenia woli, gdyż wezwany musi podlegać ochronie prawnej przed nieuzasadnioną represyjnością organu, natomiast świadek nie może być jednocześnie podejrzanym, gdyż prawa te są odmienne i muszą być sprecyzowane. Zdaniem J. D.

nierespektowanie tego stanu rzeczy i obowiązujących przepisów jest co najmniej przestępstwem nadużycia władzy z art. 231 kk, przestępstwem tworzenia fałszywych dowodów z art 235 kk lub przestępstwem zatajenia dowodów niewinności z art. 236 kk.

Mając na uwadze powyższe zdaniem J. D. organ mandatowy nie miał prawa wymuszać na niej zeznań strasząc odpowiedzialnością za to wykroczenie i nie ma prawa karać właściciela czy posiadacza pojazdu, gdy ten korzysta ze swoich praw (z których to ona korzysta). J. D. zarzuciła również, że w momencie żądania złożenia oświadczenia woli dotyczącego wskazania sprawcy wykroczenia nie została ona pouczona o prawach świadka, co wyklucza możliwość egzekwowania na niej jakiegokolwiek kary.

Mając na uwadze powyższe argumenty J. D. wniosła o umorzenie postępowania na podstawie art. 190 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 5 par. 1 pkt 10 kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia pod rygorem poniesienia przez Straż Miejską konsekwencji z art. 114 kpw. Zdaniem J. D. kardynalna wada prawna niniejszego postępowania wyjaśniającego, wszczętego bezprawnym wezwaniem powoduje, że nie toczy się ono zgodnie z art. 54 § 1 kpw co przesądza o obowiązku jego umorzenia.

W związku z powyższym pismem z dnia 26 lutego 2015 r. Straż Miejska poinformowała J. D., że przesłane przez nią pismo zostało dołączone do wniosku o ukaranie do Sądu Rejonowego i pouczyła J. D. o odstąpieniu od przesłuchania w charakterze osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia z uwagi na nadesłane przez nią pismo /k. 6/.

Powyższe pismo z dnia 26 lutego 2015 r. J. D. odebrała w dniu 4 marca 2015 r. /k. 7 zwrotne potwierdzenie odbioru/

Obwiniona J. D. nie stawiała się na rozprawie w dniu 27 kwietnia 2016 roku pomimo prawidłowego zawiadomienia. Nie usprawiedliwiła ona również swojej nieobecności. Sąd, uznając, iż osobisty udział obwinionej nie jest niezbędny, przeprowadził wobec J. D. rozprawę zaocznie i wydał wobec niej wyrok zaoczny.

Sąd zważył, co następuje:

Uwzględniając przeprowadzone i ujawnione w sprawie dowody, Sąd uznał, iż potwierdziły one ponad wszelką wątpliwość sprawstwo i winę J. D. w odniesieniu do przypisanego jej czynu.

W niniejszej sprawie obwiniona wobec wezwania Straży Miejskiej m. st. W. nie wykonała ciążącego na niej obowiązku wskazania, komu w dniu 20 stycznia 2015r. ok. godz. 11.35 powierzony został pojazd marki H. o nr rej. (...) do używania/kierowania. W odpowiedzi na wezwanie Straży Miejskiej m. st. W. z dnia 12 lutego 2015 r. J. D. w piśmie z dnia 19 lutego 2015 r. przesłanym na adres Straży Miejskiej m. st. W. nie złożyła żadnego oświadczenia w przedmiocie tego komu powierzony został pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie.

Sąd ustalając stan faktyczny oparł się na dokumentach w postaci: notatki urzędowej /k. 1/, dokumentacji fotograficznej /k. 2/, wezwania /k. 3/, zwrotnych potwierdzeń odbioru /k. 4, 7/, wniosku obwinionej o umorzenie postępowania /k. 5/ oraz pisma /k. 6/, które zostały ujawnione na rozprawie, stwierdzając brak podstaw do kwestionowania wartości dowodowej tych dokumentów.

Obwinionej J. D. zarzucono, że w piśmie z dnia 19 lutego 2015r., będąc właścicielem samochodu marki H. o nr rej. (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej nie wskazała komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania w dniu 20 stycznia 2015r. ok. godz. 11.35, tj. popełnienie wykroczenia z art. 96 § 3 kw w związku z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20.06.1997 Prawo o ruchu drogowym.

Zgodnie z art. 96 § 3 kw, karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw ma na celu m.in. ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa lub popełnienia wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Przepis ten odnosi się wprost do obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego

organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec.

W niniejszej sprawie do obwinionej J. D. skierowane zostało wezwanie, w którym została ona pouczona o treści art. 96 § 3 kw i art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym i wezwana do pisemnego wskazania danych osoby, której pojazd w oznaczonym w tym piśmie czasie został powierzony do używania lub kierowania i udzielenia odpowiedzi w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma. W doktrynie wskazuje się, że sytuacja, w której osoba osobiście zobowiązana odebrała kierowane do niej pismo uprawnionego organu i nie udzieliła na nie właściwej odpowiedzi lub w ogóle jej zaniechała, popełnia wykroczenie stypizowane w art. 96 § 3 kw. (W. Jankowski [w:] Grzegorzczuk T. (red.), Jankowski W., Zbrojewski M., Kodeks wykroczeń. Komentarz, Wolters Kluwer 2013). W takim przypadku niewskazaniem będzie również zaniechanie udzielenia odpowiedzi na powyższe pytanie.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że obwiniona J. D. przesłała do siedziby Straży Miejskiej pismo, w którym wniosła o umorzenie postępowania i nie udzieliła Straży Miejskiej danych, o których podanie była wezwana. W związku z powyższym Straż Miejska poinformowała obwinioną, że przesłane przez nią pismo zostało dołączone do wniosku o ukaranie do Sądu Rejonowego i pouczyła obwinioną o odstąpieniu od przesłuchania w charakterze osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia z uwagi na nadesłane przez nią pismo /k. 6/. Następnie w niniejszej sprawie Straż Miejska złożyła do tut. Sądu wnioski o ukaranie.

W ocenie Sądu powołanych przez obwinioną w jej piśmie z dnia 19 lutego 2015 r. /k. 5/ okoliczności w sposób oczywisty, w żadnym razie nie można uznać za wywiązanie się przez obwinioną z ustawowego obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, tj. wskazania na żądanie uprawnionego organu, komu powierzony został pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie.

Podawane przez obwinioną argumenty w jej piśmie /k. 5/, które stanowiło odpowiedź na wezwanie Straży Miejskiej co do tego – że Straż Miejska nie ma uprawnień bycia oskarżycielem publicznym w niniejszej sprawie według obwinionej, argumenty dotyczące prawa do odmowy złożenia wyjaśnień (art. 54 § 6 kpw) odnośnie pytania o wskazanie kierującego oraz prawa do uchylenia się od udzielenia odpowiedzi na pytanie o użytkownika pojazdu w chwili czynu z obawy przed odpowiedzialnością za przestępstwo fałszywego oskarżenia oraz co do tego, jakoby obwiniona nie została skutecznie wezwana, gdyż przesłane jej przez Straż Miejską wezwania są wezwaniami „alternatywnymi” – w ocenie Sądu oparte są na błędnej analizie przez obwinioną stanu prawnego i faktycznego, w tym treści pisma jakie ze Straży Miejskiej w tej sprawie obwiniona otrzymała.

Zgodnie ze znowelizowanym w 2010 r. art. 17 § 3 kpw i art. 129 ustawy Prawo o ruchu drogowym straże miejskie posiadają uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach dotyczących art. 96 § 3 kw. Mogą one zatem żądać od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w określonym czasie. Stanowisko to jest zgodne również z orzecznictwem Sądu Najwyższego. W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2014 r. sygn. akt V KK 378/13, wskazano, że (...) gminnej (miejskiej) przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w., popełnione od dnia 31 grudnia 2010 r., jeśli w zakresie swojego działania, w tym w trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających ujawniły to wykroczenie i wystąpiły z wnioskiem o ukaranie za owo wykroczenie.” Podobny pogląd Sąd Najwyższy wyjawiał również w Uchwale 7 sędziów – zasada prawna z dnia 30 września 2014 r., sygn. akt I KZP 16/14. Sąd w niniejszej sprawie podziela te stanowiska.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że w dniu 20 stycznia 2015r. ok. godz. 11.35 strażnik miejski ujawnił wykroczenie drogowe określone w art. 92 § 1 kw polegające na zatrzymaniu pojazdu marki H. o nr rej. (...) na ul. (...) w W. w strefie obowiązywania znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się”. Świadczy o tym notatka urzędowa /k. 1/ oraz sporządzone przez strażnika miejskiego zdjęcie dokumentujące powyższe zdarzenie /k. 2/, a także treść pisma Straży Miejskiej do obwinionej /k. 3/. Bezspornym jest również, że obwiniona J. D. została wezwana przez Straż Miejską do udzielenia informacji o osobie, której powierzony został w/w pojazd do kierowania lub używania w tym czasie – osobiście odebrała wezwanie /k. 4/. Zwrócić należy również uwagę, że wezwanie, które otrzymała

od Straży Miejskiej J. D. nie ma charakteru wezwania „alternatywnego” – obwiniona została wyłącznie wezwana do wskazania komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie (treść wezwania k. 3). Podnieść należy również, że udzielenie informacji Straży Miejskiej na temat tego komu pojazd został powierzony, nie jest równoznaczne ze wskazaniem przez właściciela, że to ta osoba popełniła wykroczenie, osoba, której pojazd powierzono, może przecież na przykład bez zgody lub wiedzy właściciela powierzyć ten pojazd jeszcze komuś innemu. Organ zaś nie zwrócił się do obwinionej z zapytaniem o wskazanie osoby, która popełniła wykroczenie – lecz zwrócił się do obwinionej – wyłącznie o wskazanie osoby, której pojazd został powierzony do kierowania lub używania w oznaczonym czasie.

Wskazanie osoby, której został powierzony pojazd do używania lub kierowania nie jest tożsame z oskarżeniem tej osoby o popełnienie czynu zabronionego. Podnieść należy nadto, że norma prawna zawarta w art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym przewiduje możliwość uchylenia się od obowiązku wskazania na żądanie uprawnionego organu komu został powierzony pojazd do używania lub kierowania w oznaczonym czasie jedynie w sytuacji, gdy pojazd został użyty wbrew woli tej osoby i jej wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mogła ta osoba zapobiec. Pismo obwinionej obrazuje, że nie wystąpiły w sprawie warunki, na podstawie których mogłaby ona uchylić się od obowiązku odpowiedzi na temat danych osoby, której powierzyła pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie.

Zgodnie z art. 1 § 2 kw nie popełnia wykroczenia sprawca czynu zabronionego, jeżeli nie można mu przypisać winy w czasie czynu. Zgodnie zaś z art. 6 § 1 kw wykroczenie umyślne zachodzi wtedy, gdy sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi. W przedmiotowej sprawie na obwinionej J. D., jako właścicielce pojazdu, ciążył obowiązek w zakresie uregulowanym w art. 96 § 3 kw i w art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym takiego postępowania, by jako właścicielka pojazdu, mogła zgodnie z ustawą zrealizować obowiązek udzielenia informacji organowi. Oznacza to, że osoba zobowiązana wobec organu ma obowiązek posiadania danych na temat tego, kto użytkował jej pojazd (pojazd znajdujący się w jej posiadaniu) i czynić to może w sposób dla siebie dogodny i przez siebie obrany, np. poprzez zwykłe – zapamiętywanie tych faktów, bądź jeśli osoba nie przechowuje w pamięci takich danych np. poprzez powierzenie ewidencjonowania takich zdarzeń innym osobom lub prowadzenie notatek – tak by zgodnie z ustawą móc efektywnie wywiązać się z obowiązku wobec organu, w sytuacji zwrócenia się o takie dane przez organ zgodnie z art. 96 § 3 kw. Właściciel, posiadacz pojazdu, który podaje, że nie może lub nie jest w stanie pamiętać, kto prowadził pojazd, a jednocześnie nie zabezpiecza sobie danych na temat tego komu powierzył pojazd, tym samym biorąc pod uwagę istnienie ustawowego obowiązku określonego w art. 96 § 3 kw, przewidując możliwość popełnienia tego wykroczenia, godzi się na to.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał obwinioną J. D. za winną popełnienia zarzucanego jej wykroczenia z art. 96 § 3 kw.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 33 kw, ustawowymi granicami zagrożenia przewidzianymi przez ustawodawcę. Wymierzając obwinionej karę, Sąd baczyl by dolegliwość tej kary była adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz wziął pod uwagę jej cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także dyrektywę prewencji generalnej w zakresie kształtowania świadomości społecznej. Sąd ocenił, że orzeczona wobec obwinionej kara grzywny w wysokości 200 zł, tj. zbliżona do dolnej granicy ustawowego zagrożenia, jest adekwatna do przeciętnego stopnia społecznej szkodliwości czynu obwinionej oraz że będzie odpowiednio dolegliwa. Poprzez orzeczenie względem obwinionej wskazanej kary grzywny, w ocenie Sądu zrealizowane zostaną cele prewencji indywidualnej, która ma za zadanie przede wszystkim przeciwdziałanie tego typu zachowaniom w przyszłości, jak i prewencji generalnej, której zadaniem jest kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa i utrwalanie prawidłowych postaw wobec prawa. W ocenie Sądu orzeczona kara sprzyjać będzie przestrzeganiu przez obwinioną porządku prawnego we wskazanym zakresie w przyszłości, przypominając o zakresie obowiązków wobec uprawnionych organów, wynikających z okoliczności decydowania się na bycie właścicielem/ posiadaczem pojazdu mechanicznego. Orzeczona kara w ocenie Sądu oddziała na obwinioną wychowawczo, uświadamiając, że sprawcy tego typu wykroczeń nie pozostają bezkarni, zaś właściciele oraz posiadacze pojazdów

mechanicznych, obowiązani są udzielać właściwym organom, na ich żądanie, informacji o tym komu pojazd był powierzony w określonym czasie.

Orzeczenie o zryczałtowanych wydatkach postępowania oraz o opłacie wydano na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia i art. 119 kpw w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych. Sąd zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w wysokości 100 zł i wymierzył jej opłatę w wysokości 30 zł.